

Sygn. akt III A Ua 619/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Pauter
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Barbara Staśkiewicz (spr.)
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku B. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o wypłatę wstrzymanej emerytury

na skutek apelacji B. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

we Wrocławiu

z dnia 29 lutego 2012 r. sygn. Akt VIII U 2454/11

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od wnioskodawczyni na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 lutego 2012 r. Sąd Okręgowy Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych we W. oddalił odwołanie wnioskodawczyni B. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 12 października 2011 r. wstrzymującej jej od dnia 1 października 2011 r. dalszą wypłatę emerytury wobec nie rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o następująco ustalony stan faktyczny:

Wnioskodawczyni, urodzona (...), decyzją z dnia 16 grudnia 2009 r. organ rentowy przyznał jej od dnia 1 listopada 2009 r. emeryturę. Wobec tego, że wnioskodawczyni kontynuowała zatrudnienie i osiągała przychód w kwocie przekraczającej 70% przeciętnego wynagrodzenia, świadczenie podlegało zmniejszeniu. Na wniosek z dnia 5 stycznia 2010 r. organ rentowy wobec ukończenia przez wnioskodawczynię powszechnego wieku emerytalnego rozpoczął wypłacanie jej emerytury w pełnej wysokości.

W decyzji waloryzacyjnej z dnia 9 marca 2011 r., to jest w pouczeniu tej decyzji określonej w ust. 8 pkt.3 zawarta została informacja o nowych przepisach, to jest o wejściu w życie ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r., Nr 257, poz. 1726) dotyczącej warunków pobierania emerytury, w tym możliwości wstrzymania wypłaty świadczenia.

Wnioskodawczyni od dnia nabycia prawa do emerytury do chwili obecnej kontynuowała zatrudnienie w Urzędzie Miejskim we W. z tego względu organ rentowy decyzją z dnia 12 października 2011 r. wstrzymał jej wypłatę emerytury z dniem 1 października 2011 r.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni jest nieuzasadnione.

Sąd Okręgowy wskazał, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu, jeżeli emeryt nie rozwiąże wszystkich stosunków pracy, w których pozostawał bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Nadto Sad I instancji zauważył, że ze zmienionego przepisu art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 153, poz. 1227) nie wynika obowiązek rozwiązania stosunku pracy przez pracownika, który nabył prawo do emerytury. Przepis ten nie nakłada również na pracodawcę obowiązku rozwiązania z takim pracownikiem stosunku pracy z dniem 1 października 2011 r. Istota regulacji zawartej w tym przepisie jest ograniczenie równoczesnego pobierania dwóch świadczeń: emerytury i wynagrodzenia za pracę, jeżeli pracownik nie miał zamiaru przejść na emeryturę, lecz planował nadal pracować u tego samego pracodawcy bez rozwiązywania dotychczasowego i nawiązania nowego stosunku pracy. W judykaturze potwierdzono, że kontynuacja zatrudnienia, bez rozwiązania stosunku pracy – po dniu nabycia prawa do emerytury, przesądza o zawieszeniu tego prawa (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 lutego 2004 r., sygn. akt II UK 274/03, z dnia 12 lutego 2004 r., sygn. akt II UK 237/03).

Sąd Okręgowy wskazał, że wnioskodawczyni została poinformowana o zmianie przepisów i mimo tego nie rozwiązała stosunku pracy i nadal kontynuuje zatrudnienie w Urzędzie Miejskim we W.. Skoro więc wnioskodawczyni pobiera emeryturę od dnia 1 października 2009 r., kontynuując jednocześnie zatrudnienie u dotychczasowego pracodawcy do chwili obecnej, to wyczerpuje ona swym zachowaniem dyspozycję art. 103a ustawy, wobec czego zasadnie organ rentowy wstrzymał jej z dniem 1 października 2011 r. wypłatę emerytury. Natomiast samo wstrzymanie wypłaty emerytury nie oznacza całkowitego pozbawienia jej prawa do jej pobierania, gdyż w sytuacji rozwiązania stosunku pracy, będzie mogła ubiegać się o przywrócenie wypłaty tegoż świadczenia.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła B. K., podnosząc, że wstrzymanie jej wypłaty emerytury jest niezgodne z Konstytucją, a w szczególności z art. 2 Konstytucji. Podniosła, że zgodnie z tego przepisu wynikają zasady: nie działania prawa wstecz, ochrony praw słusznie nabytych oraz budowy zaufania do państwa i stanowionego przez nie praw, które nie zostały uwzględnione przez Sąd Okręgowy.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i zaskarżonej decyzji organu rentowego i podjęcie jej wypłaty emerytury.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni nie jest zasadna.

Zgodnie z art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w ustawie o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych

po art. 103 dodano art. 103a w brzmieniu: prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Natomiast po myśli art. 27 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw Zakład Ubezpieczeń Społecznych, organ rentowy w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, poinformuje osoby pobierające emerytury o obowiązujących, od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, warunkach pobierania emerytury w przypadku kontynuowania stosunku pracy u pracodawcy, z którym stosunek ten był zawarty przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Z kolei przepis art. 28 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw stanowi, że począwszy od dnia 1 października 2011 r. prawo do emerytury przyznanej przed dniem 1 stycznia 2011 r., ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego, stanowi podstawę prawną do zawieszenia prawa do świadczenia emerytalnego.

Należy zauważyć, że treść powyższych przepisów wskazuje z jednej strony, że kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie ma wpływu na nabycie prawa do emerytury, gdyż prawo to powstaje z mocy ustawy po spełnieniu warunków określonych w przepisach, z drugiej strony przesądza o uznaniu, że realizacja tego prawa, polegająca na wypłacie świadczenia ulega zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy. Z omawianego przepisu nie tyle wynika obowiązek rozwiązania stosunku pracy przez pracownika, który nabył prawo do emerytury, ile obowiązek dokonania przez niego wyboru, czy decyduje się na emeryturę, czy też na pozostawanie w stosunku pracy, a jego celem jest wyeliminowanie równoczesnego pobierania dwóch świadczeń: wynagrodzenia za pracę w pełnej wysokości i emerytury. Zatem pracownik, który osiągnął wiek emerytalny może wybrać albo status emeryta, albo zachować pomimo nabycia prawa do emerytury, status pracowniczy. Nie można jednak łączyć, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy statusu emeryta i pracownika. Co do zasadności zawieszania prawa do emerytury w przypadku pozostawania w stosunku pracy wielokrotnie wypowiedział się Sąd Najwyższy (uchwała z dnia 10 listopada 2004 r., sygn. akt II UZP 9/04, wyrok z dnia 3 marca 2011 r. II UK 299/10).

W sprawie bezspornym jest, że wnioskodawczyni od dnia 1 listopada 2009 r. uprawniona jest do emerytury. Poza sporem jest także, że przed nabyciem prawa do emerytury podjęła zatrudnienie w Urzędzie Miejskim we W. i pracę u tego pracodawcy kontynuuje nieprzerwanie do chwili obecnej. Bezspornym jest również, że organ rentowy spełnił obowiązek wynikający z art. 27 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, to jest obowiązek powiadomienia wnioskodawczyni o zmianie stanu prawnego w w/w zakresie, w tym o konieczności rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą.

Natomiast sporna kwestia sprowadzała się do ustalenia, czy prawidłowo organ rentowy, wobec nierozwiązania stosunku pracy, wstrzymał jej od dnia 1 października 2011 r. wypłatę emerytury.

W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że w związku z kontynuacją przez wnioskodawczynię zatrudnienia słusznie organ rentowy wstrzymał wypłatę jej emerytury od dnia 1 października 2011 r. Wskazać bowiem należy, że zawieszenie wypłaty świadczenia nastąpiło zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i brak jest podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji. Ustawodawca bowiem nie różnicuje ubezpieczonych według miejsca i rodzaju ich zatrudnienia, a jedynie odnosi się do samego faktu kontynuacji tego zatrudnienia, bez przerywania go w związku z uzyskaniem prawa do emerytury. Powyższe przepisy są jasne, nie przewidują żadnych odstępstw i mają charakter szczególny, wobec czego należy je interpretować w sposób ścisły.

Sąd Apelacyjny odnosząc się do dalszych zarzutów apelacji wskazuje, że zmiana w/w przepisów, a w szczególności przepisu art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w brzmieniu nadanym

przez art. 6 ust. 2 ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw, nie jest zmianą niekonstytucyjną. Trybunał Konstytucyjny bowiem wielokrotnie wyjaśniał, że dyrektywa rozwoju ubezpieczeń społecznych nie wyklucza zmian regulacji prawnych przewidzianych we wcześniejszych ustawach, pod warunkiem zachowania istoty tych uprawnień, przy czym nie zawsze te zmiany muszą iść w kierunku korzystnym dla adresatów (orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie SK 45/04, z dnia 20 listopada 1995 r. w sprawie K 23/95 oraz z dnia 17 lipca 1996 r. w sprawie K 8/96). Konstytucyjnie chronione prawo wnioskodawczynie do emerytury, nie zostało naruszone w wyniku zmiany przepisów. Wnioskodawczynie ma nadal prawo do pobierania emerytury w przypadku rozwiązania stosunku pracy z obecnym pracodawcą. Tym samym stwierdzić należy, że zaskarżona decyzja o wstrzymaniu wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 r. jest prawidłowa.

Nie ma wątpliwości, iż w niniejszej sprawie zaszyły przesłanki, które uprawniają organ rentowy do zawieszenia wypłaty emerytury wnioskodawczynie. Tym samym zarówno zaskarżona decyzja, jak również zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego należy uznać za prawidłowe i odpowiadające obowiązującemu prawu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny nie znalazł żadnych podstaw do podważenia prawidłowości i zasadności zaskarżonego wyroku, z tego też względu w punkcie I wyroku na mocy art. 385 kpc orzekł o oddaleniu apelacji wnioskodawczynie jako bezzasadnej. W związku z tym B. K., jako strona przegrywająca, zgodnie z art. 98 kpc jest obowiązana zwrócić stronie przeciwnej, czyli organowi rentowemu, na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Przy czym do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez radcę prawnego zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach (art. 98 § 3 kpc w związku z art. 99 kpc). W postępowaniu apelacyjnym organ rentowy był reprezentowany przez radcę prawnego – R. S. (k. 7 – akt sprawy), który wniósł o zasądzenie od wnioskodawczynie na rzecz strony pozwanej kosztów procesu. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny w punkcie II wyroku w oparciu o § 12 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) zasądził od wnioskodawczynie na rzecz strony pozwanej kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

R.S.